

11. stáció – Jézust a keresztre szegezik

A Golgotára vezető út véget ért. A katonák rutinosan teszik a dolgukat. Kötél, szegek, gerendák, kalapács. Csobbanó vér, izzadság, durva beszéd, zihálás. Azok szerint, aki értenek az idők visszaszámolásához, április 3. van, péntek déli 12 óra. Jézus ekkor 33 éves. Ez a Jézusi kor. Aquinói Szent Tamás szerint - szép jelképként - a test szerinti feltámadáskor mindenki a 33 éves testében támad fel.

A történetet ismerjük. Jézus életének utolsó három órája ez. És ebbe a három órába belesűrűsödik minden, amit Ő fontosnak tartott. Ha úgy tetszik, ez a kivégzés előtt az utolsó szó jogán elmondott üzenet. Ez a végső összegzés már, ha úgy tetszik, egyfajta végrendelet és Jézus mindannyiunk alapvető kérdéseire adott válasza.

Az ember első legfontosabb kérdése: **Hogyan kell élni itt a földön? Milyen legyen a viszonyom a többi emberrel?** És Jézus válasza: „Atyám, Bocsáss meg nekik!” Mivel az Isten megbocsájt az embernek, tehát az embereknek meg kell bocsájtaniuk egymásnak. Ahogy a Miatyánkban is olvassuk. Ehhez a krisztusi példához kellene minden embernek viszonyulnia, amikor bántalmak érik. Bocsássatok meg ti is egymásnak, legyen ez a rend köztetek. Ma annyi bántás ér bennünket, családban, munkában és az élet minden területén.

A megbocsájtás egy folyamata az ember fejlődésének, tudatossá válásának. Ez az Út, melyen az ember elindul:

- a vádaskodástól a bizalom,
- a szemrehányástól a megbocsátás,
- a félelemtől a szeretet,
- a múltból a jelen,
- a magányból a közösség,
- a reménytelenségből a remény felé.

Jézus végrendelete az, hogy ne gyűlölettel vagy közönnyel éljétek az életeteket, hanem a megbocsájtással.

Az ember második legfontosabb kérdése az, **hogyan is lesz az élet után?** Jézus a latornak adott szavában mondja el a választ. Aki pozitívan áll Istenhez, az az Ő országába kerül. Még akkor is, ha az életét a rosszal töltötte. Istennel még a leghelyetlenebb helyzetben, a leghelyetlenebb ember is találkozik. Ha másutt nem, a keresztfán. Nem tudom, tapasztaljátok-e, de ezekben a nehéz mai időkben polarizálódik a világ. A jók jósága és a rosszak rosszasága egyre nyilvánvalóbb. És Isten dolgában is. És bennünk is, ahogy a Máté evangélium végén olvassuk, bennünk is határozottan kettéválnak a kecskék és a juhok. A jó és a rossz. Pontosan tudhatjuk, mikor hol állunk, vagy hol álltunk.

Jézus végrendelete az, hogy ne aggódjatok, tegyétek a jót. Félelem nélkül, belső meggyőződésből. Mert van élet a halál után.

És ott a harmadik emberi alapkérdés is: **ki vagyok valójában én?** A test vagyok, aki mutat lelki jelenségeket? Vagy él bennem valami Isten lelkéből, természetéből? A kérdés, mely szerintem alapkérdés, ma így fogalmazható meg: él-e bennem az Isten lelke vagy nem él? Bővített mondatban: a teremtettségben Isten a saját lelkét belénk leheli-e? Tehát van-e az ember személyiségén belül egy isteni rész vagy nincs?

Erre lehet igennel válaszolni, ahogy Szent Pál még a tesszalónikaiakhoz írja: „Maga pedig a békeesség Istene szenteljen meg titeket mindenestül, hogy a ti egész szellemetek, mind lelketek, mind a testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére”. Magyarán az ember hármasság. Ahogy az Isten hármasság, az ember is az. „Amint a mennyben úgy a földön is”. Pál szerint össze kell törni a cserépedényt, hogy a bennünk lévő kincs a napvilágra kerüljön. Ha csak test vagyunk – akár egy szeretetkapcsolatban is – csak egy százból sodorjuk a köztünk lévő kötelet, ha test és lélek, már négyből, de ha a magunk és a másik hármasságát komolyan vesszük, már kilencből. A kilenc százból sodort kötél szinte elszakíthatatlan.

Jézus visszaadja Atyjának, ami az övé, a Lelkét. Tehát mi nem az vagyunk, aminek látszunk. Van bennünk valami, ami az Istené és mindig is az övé volt. Amit belénk lehelt, és ami visszatér hozzá. Ezt azért is fontos tudatosítani, mert a test világa azt a világot teremti meg, amit ma az emberiség döntően átél. A lét mai farkastörvényeit, az önzést, a munkanélküliséget, a szegénységet és sokak számára a teljes kiszolgáltatottságot. A test börtönéből kiszabadult ember él csak igazán. Aki a lelket levágja magáról, az öncsonkítást végez. És nemcsak egy testrészt vág le, hanem lehetőségeket, élményeket, kapcsolatokat, magyarán az élet teljességét.

Jézus végrendelete az, hogy tudatosítsátok: Isten Lelke él bennetek.

A negyedik emberi kérdés pedig az: **Mi lesz velem?** Mi adja a biztonságot nekem, ha egyedül maradok, ha baj ér? Jézus itt is egyszerűen válaszol és felülírja a vérségi szerepeket. Ő lesz a te anyád, és ő lesz a te fiad. Az embereknek testvéri szeretetben kell élniük. Mert összetartoznak, ezért az osztozás a lét természetes velejárója. Az emberiség nagy illúziója az, hogy elkülönülve létezzünk. Az embereknek nem szabad elkülönülniük egymástól, hiszen Isten sem különül el tőlük.

Jézus végrendelete az, hogy a teremtettség által egyek vagytok. Éljetek egymás szolgálatában. Szolgáljátok egymást szeretettel.

Jézus semmi mást nem mondott itt a kereszten. Mégis, ami mondott, az mindenre a megoldás. És ebben a pár szóban, amit Jézus is ki tudott mondani, és most, mint végrendelet beszélhetünk róla, észrevehetjük, hogy mindez nagyon egyszerű. Érthető. És valljuk be, ha ezekre a kérdéseinkre megfogadjuk a választ, eljutunk az élet misztériumaihoz. Mi, vallásos emberek hajlamos vagyunk az életünk középpontjába Krisztus misztériumait tenni. A szűzi fogantatást, az angyalokat, a betlehemi csillagot, a háromkirályokat, és a kereszthalált, a feltámadást, az áldozatot, a megváltást. Ha elolvassuk az evangéliumokat, megfigyelhetjük, hogy Jézus mindezekről nagyon keveset beszélt. Viszont annál többet beszélt az élet misztériumairól, azaz arról, hogyan kell Istennek tetszően élni. Még itt a kereszten is.

A húsvéti ünnepkörnek így lesznek részei - az élet misztériumai. Az életé, amin az egyén, a család, az egyház, a nemzet és a világ sorsa fordul.

Dunakeszi, 2016. március 25. Nagypéntek

Garay András